

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

— 3 —

Κύριε Συντάκτη, παρακαλείσθε να καταχωρήσετε εις τὸ ἀξιότιμον φύλλον ὑμῶν τὰ ἑξῆς·

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Μαΐου 1854

Ὁ κύριος Θ. Τιμαγένης, δημοσιεύων διὰ τῆς Ἀμαλθείας ἀπὸ ἀριθ. 789 — 92. περιήγησιν τοῦ τινα κατὰ Χασαμπάν (καὶ ὄχι Κασαμπά! ὡς λέγεται καὶ γράφεται Τουρκιστί ἢ κωμόπολις ἐκείνη τῆς Λυδίας) καὶ Σάρδεις παρενείρε καὶ τινας ἐπιγραφὰς Ἑλληνικάς, αἱ ἀντέγραψε παρὶ τὰς Σάρδεις. Μεταξὺ τῶν ἐπιγραφῶν ἀναφέρεται καὶ τις πρὸς τινα Βακόντιον ἐπιγραφομένη. Ἦν ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ 43. φυλλαδίῳ τῆς Πανδώρας, κατ' ἀντιγραφὴν φίλου μου τινος, οὗ περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν ἀσχολουμένου, πληρεστέραν καὶ ἀκριβεστέραν ἐξέδωκεν ὁ κύριος Θ. Τιμαγένης. Ἐὰν ὁ κύριος Τιμαγένης περιορίζετο εἰς τὴν ἀπλὴν ταύτην ἐκθεσιν καὶ διόρθωσιν τοῦ ἀκουσίου ἡμῶν ἐκείνου σφάλματος, καὶ χάριν μάλιστα ἠθέλομεν τῷ ἀπονείμει. Ἀλλ' ὁ κύριος Θωμάς, οὐκ οἶδα, τί παθὼν, διαστρέφων καὶ κινδυνεύων τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῇ Πανδώρα λεγόμενα, φέρεται μετὰ πάθους τινός καὶ κατ' ἐμοῦ καὶ κατὰ τοῦ φίλου μου. Πλὴν καὶ εἰς ταῦτα τὸ πολὺ ἐὰν περιορίζετο ὁ κύριος Τιμαγένης, καὶ τότε ἠθέλομεν τὴν ἀφήσει νὰ τέρπηται ἐν τῇ ᾠρέσει αὐτοῦ, εἰ μὴ θεόθυμος, τοῦλάχιστον θεόληπτος ἠλασκόμενος, ὅπου αὐτῷ ἀρέσκει. Ἀλλ' ἐπειδὴ, κατὰ δυστυχίαν, ἐν τῇ μέθῃ τῆς εὐρέσεώς του, σχεδὸν ἑαυτοῦ ἐπιλαθόμενος, παραδοξί τινα παρήχθη εἰπεῖν ἐν τῇ ῥωμαντικῇ ἐκείνῃ περιηγήσει του, διὰ τοῦτο ἠναγκάσθημεν, τῆς ἀληθείας χάριν, νὰ τῷ ἀπευθύνωμεν τὰς ὀλίγας τὰς δε παρατηρήσεις.

Καὶ πρῶτον ἐρωτῶμεν αὐτὸν, ποῦ εἶχε τὸν νοῦν, ὅτε ἀνεγίνωσκε τὴν ἐν τῇ Πανδώρα ἐκείνῃ ἐπιγραφὴν, ὥστε νὰ ἴδῃ ἀντὶ περταμέτρων, ἀκαταλήκτου καὶ καταληκτικοῦ (ἦτοι ἐλεγείου) πεντασύλλαβα καὶ ἑξασύλλαβα; Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι τοσοῦτον ὑπερεμπειπλησμένος καὶ ὑπέρκωρος συλλαβῶν εἶναι ὥστε συλλαβὰς εἰσπνεῖ, συλλαβὰς ἐκπνεῖ, συλλαβὰς ὄρα, συλλαβὰς ἀκούει, καὶ συλλαβὰς φαντάζεται ὄναρ τε καὶ ὕπαρ! — Ἐγὼ ἐκδίδων τὴν ἐπιγραφὴν ἐκείνην, ἐπὶ μόνῃς τῆς ἀντιγραφῆς τοῦ φίλου μου στηριζόμενος, ὅστις, ὡς προσέειπον, καὶ περ ἄλλην σπουδάζων ἐπιστήμην, ἀξιοπαίτως ἀσχολεῖται ἐν παρόδῳ καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα, εἰκασίας μου τινὰς μόνον ἐξέφρασα, χωρὶς νὰ διίσχυρισθῶ, ὡσπερ ὁ Κ. Τιμαγένης πού τῆς περιηγήσεως αὐτοῦ, ὅτι οὐδαὶς ἄλλος πρὸ ἐμοῦ οὐτ' ἀνέγνωσεν, οὐτ' εἶδεν, μήτε νὰ ἐπινοήσω τι ἀνύπαρκτον, ὡς ἐθελοκάρως ἐνασμενίζεται νὰ εἴπῃ. Ἡ ἐκδοσις τῆς ἐπιγραφῆς ἐκείνης ἐν τῇ Πανδώρα, εἰ μὴδὲν ἄλλο κατώρθωσε, τοῦλάχιστον ἐξύπνισεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ληθάργου καὶ ἠ-

νάγκασε νὰ τὴν ἐκδώσῃ ἀκριβεστέρον. Ἀλλ' ἡ ἐξέγερσις αὐτοῦ οὕτω σκοτοδινιώσα ἐγένεεν, ὥστε ἀπὸ ἀπάτης εἰς ἀπάτην παρενέπεσε, καὶ λέξεις κενὰς ἐπλασεν, καὶ κρήνας πεντακρούουσις ἐκοδόμησεν, εἰς κρούουσις μεταβαλὼν τοὺς ἑρωτάς ἢ εἶναι καὶ νόστις αὐτὸς τρόπος (μῦθα τις) τοῦ κτίζειν κρήνας ἐρωτοκρούουσις; Ἐν τίνι λεξικῷ εὗρετε, κύριε Τιμαγένης, τὸ ἠλάσκειτο, τὴν ἐκκαφήν (ἀντὶ ἠλασκε, ἀνασκαφή); Πῶς εὐρέθησαν αἱ φυκαίσεις θλαί ἦτοι τὰ φύκη, ζῶντα καὶ ἀκμάζοντα ἐπὶ τῶν πετρῶν τῆς Λυδίας, ἐν ᾧ αἱ βοτανικῶν παῖδες τὰ φύκη ἐνοῦρα φυτὰ λέγουσιν, ἐπὶ πετρῶν δὲ λέγουσι φύεσθαι τὰ βρύα (musei) καὶ τοὺς λειχήνας (lichenes); Ἀλλ' ἐὰν ἔχετε τόσην ὀρεξίν καὶ κλίσιν πρὸς τὰς βεβήτους καὶ τὰ φυτὰ, ἔπρεπε νὰ συμβουλευθῆτε, πρὶν ἢ φυκολογήσητε, τοὺς ἐν Σμύρῃ ἐξοχωτάτους, ἢ, ἂν θελήτε, περὶ πέμπω ὑμᾶς νὰ συμβουλευθῆτε τὰ στοιχεῖα βοτανικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κυρίου Λαβρόνου (ἐν Κερκύρῃ 1854). — Εὐφραστάτη, τῇ ἀληθείᾳ εἶναι καὶ ἡ τοῦ ἀγορανόμου εἰς Ναύτην μεταμόρφωσις! πολλῶ εὐφραστέρῃ τῆς πεντακρούουσις κρήνης τῆς! Ἀλλ' ἐὰν εὐκαιροῦτε νὰ μάθητε τίνες τε καὶ ποῖοί ποτε ἦσαν οἱ ἀγορανόμοι, λάβετε τὸν κόπον ν' ἀναγνώσητε τὰ κατωτέρω δύο ἄρθρα.

Ἀπορῶ, φίλε Θωμά, πῶς δὲν ἐσκέφθητε, πρὸς τίνες ἀπαπεινόμενοι ἐγράφετε ἐκείνο τὸ ἀνεκδοτὸν τὸ περὶ τοῦ ἀρχαίου μαθηματικοῦ, λέγοντες. Δὲν ἐκθυμοῦμαι τίς τῶν ἀρχαίων μαθηματικῶν τίτος προβλήματος τὴν λύσιν μὴ δοτάμενος διὰ πολυεταῦς νὰ λύσῃ ἐρεύνης κτλ. Σήμερον καὶ οἱ τὰς στοιχειωδιστάτας γνώσεις τῆς φυσικῆς ἔχοντες παῖδες γινώσκουσιν, ὅτι Ἀρχιμήδης ὁ Συρακούσιος, παραγγεληθεὶς ὑπὸ Ἱέρωνος τοῦ νεωτέρου νὰ ἐξελεγχῆ τὴν δι' ἀργύρου κινδυνεύουσις τοῦ χρυσοῦ τοῦ δοθέντος παρ' αὐτοῦ χρυσοῦ τινὶ πρὸς κατασκευὴν στεφάνου, μετὰ πολλῆν τῷ ὄντι μελέτην, ἐν τῷ βαλανεῖῳ τέλος λουόμενος, λαθῶν τὸ ἐνδοσίμον ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς πύλου ἐκροῆς ὕδατος ἴσου τὸν ὄγκον τῷ ἰδίῳ σώματι, ἀνεκάλυψε τὴν γονιμωτάτην ἐκείνην ὑδροστατικὴν καὶ αεροστατικὴν ἀρχὴν, καθ' ἣν πᾶν σῶμα εἰς τὸ ῥηυστὸν ἐμβαπτίζομενον ἀποβάλλει τοῦ ἰδίου βάρους μέρος ἴσον τῷ βάρει τοῦ ὑπ' αὐτοῦ μετατοπιζομένου ῥηυστοῦ (ὑδατος ἢ ἀέρος καὶ τῶν τοιούτων), καὶ ἐκ ταύτης τῆς ἀνακαλύψεως ὀρμώμενος συνέγραψεν ὁ Ἀρχιμήδης τὸ περὶ τῶν ὄγκουμένων ἐπιγραφόμενον σύγγραμμά του. Εἴ μοι ἐσυγχωροῦτο, ἠθέλον παραθέσει ὑμῖν ἐνταῦθα ὁλόκληρον τὸ χωρίον τοῦ Ῥωμαίου συγγραφέως Βιτρούβιου, διηγουμένου τὸ γεγονός τοῦτο ἐν τῷ βιβλ. 9. κεφ. 3. τοῦ περὶ Ἀρχιτεκτονικῆς (de Architectura) συγγράμματος αὐτοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ἀνεκδοτοῦ ὑμῶν.

Νῦν δὲ ἐλθῶμεν ἐπὶ τὴν μεγάλην εὐρεσιν ὑμῶν! Ἡ ἐπιγραφὴ ἐκείνη, ἡ τοῦ ἀγορανόμου Δυρ(ηλίου) Χρυσέρου (ἢ Χρυσέρωτος) εἶναι πρὸ δεκαετίας ἤδη ἐκδομένη ἐν τῷ Σώματι τῶν Ἐπιγραφῶν τοῦ Βοικχίου (Corpus Inscriptionum Graecarum) ὑπ' ἀριθμῷ 3946 μεταξὺ τῶν φρυγικῶν ἐπιγραφῶν εἰς πέντε στίχους ἢ γραμμὰς, καὶ δὲν εἶσθε πρῶτοι εὐ-

φέται αὐτῆς, κύριε Θωμαῖ. Τὸ δὲ Β (B) ἐκεῖνο, ὅπερ παρήγαγεν ὑμᾶς τὸν ἀγορανόμον εἰς Βαγορανόμον νὰ μεταμορφώσῃτε, σημαίνει τὸ δεύτερον, ὁπλ. ὅτι ὁ Αὐρήλιος ἦν τότε δεύτερον, ἤτοι ἐκ δευτέρου ἀγορανομῶν. Οὕτως ἀπαντῶνται τὰ γράμματα Β, Γ, Δ, κλ. ἐπὶ πολλῶν ἐπιγραφῶν, σημαίνοντα — τὸ δεύτερον, τρίτον, τέταρτον κλ. πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν διαφόρων ἀρχῶν. Οἱ δὲ Ἑρωτες ἐκεῖνοι οὔτε κρουνοὶ εἰσιν, ὡς φαντάζεσθε, κύριε Τιμάγνεσ, οὔτε ἐπὶ κρήνης τινός ἦσαν ἐφηρησμένοι, ἀλλ' αὐτόχρημα ἀγάλματα Ἑρώτων, ἰστάμενα ἐπὶ βαθροῦ τινός, οὗ μέρος ἀπετέλει καὶ ἡ τὴν ἐπιγραφὴν φέρουσα πλάξ, ἀνάθημα τοῦ ἀγαθοῦ ἐκεῖνου ἀγορανόμου τῆ γλυκυτάτῃ αὐτοῦ πατρίδι. Οὐδέ εἶναι μοναδικὸν τὸ τοιοῦτον ἀνάθημα· ἰδοὺ ἐν ἐκ τῶν πολλῶν μαρτυρούμενον ὑπὸ τινος Τραλλιανῆς ἐπιγραφῆς (C. I. n. 2925.) *Τῆ γλυκυτάτῃ πατρίδι Μάρκος Αἰρήλιος Ἀνδρέας σὺν τῇ γυναικί Κλαυδίᾳ Θεοδώρῃ καὶ τοῖς παισὶν Ἰουλιανῷ, Ἀνδρέᾳ, Θεοδώρῳ τοῦδε ἐπιγράψουσιν Ἑρωτας τῆ καὶ τὰς θ Νείκυς σὺν ταῖς βάσεισιν ἐν τῶν ἰδίων ἀρέθῃσιν.* Ἡ θέλετε εἰπεῖ καὶ ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Μάρκος οὗτος Αὐρήλιος ἔκτισε κρήνην τινὰ εἰκοσάκρουνον, ἐρωτοειδεῖς καὶ Νικοειδεῖς τοὺς κρουνοὺς ἔχουσιν; Καὶ ταῦτα μὲν ἀρκείτωσαν περὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης· περὶ δὲ τῶν ἄλλων, δὲν ἔχω σήμερον καιρὸν ν' ἀναδιψήσω ὅλον τὸ Corpus Inscriptionum, ἵνα εἶπω ὑμῖν, εἰ εἰσιν ἐκδιδόμεναι καὶ αὐταί, καίτοι οὐδ' ὑμεῖς διεσχυρίζεσθε, ὅτι πρῶτοι τὰς ἀνεκκλύφατε. —

Νῦν δὲ ἀποχαιρετῶν ὑμᾶς, φίλε Τιμάγνεσ, παρακαλῶ ὑμᾶς, νὰ μοι δώσητε τὴν ἀδειαν νὰ ἀπευθύνω ὑμῖν τὰς φιλικὰς τὰς δὲ παρατηρήσεις. Ὅταν τοῦ λοιποῦ εὐρόντες ποῦ ἐπιγραφὴν τινὰ μέλλῃτε ἐκδοῦναι, κλῶν εἶναι νὰ ἐρευνήσητε πρότερον, μήπως εἶναι ἐκδιδόμενῃ ἢ ἐν τῷ Corpus Inscriptionum Graecarum, τῷ ἀνεκτιμῆτῳ ἐκείνῳ θησαυρῷ διὰ τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα, ἢ ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ ἐν τῷ Repertoire, συλλογῇ ἐπιγραφῶν νεωστὶ ἀνεκκαλυπτομένων, ἐκδιδόμενῃ γαλλιστὶ ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κυρίου Α. Ραγκαβῆ. Ἐπειτα ν' ἀντιγράψῃτε καὶ ἐκδίδῃτε τὰς ἐπιγραφὰς, ὅσον τὸ δυνατόν, πιστῶς μετὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν χαρακτήρων, μὴ ἀναμιγνύοντες χαρακτῆρας ἀρχαιοτέρους μετὰ νεωτέρων, μήτε ἐκδίδοντες ἀρχαιότερας ἐπιγραφὰς διὰ νεωτέρων χαρακτήρων καὶ τάνάπαλιν. Οὕτω, νομίζω, δυνατὰί τι ἐκδιδόναι ἐπιγραφὰς, καὶ οὐχὶ κατῶν.

A. I. Μαυροφριδῆς.

ΠΕΡΙ ΑΓΟΡΑΝΟΜΩΝ.

—c—

Οἱ ἀγορανόμοι ἦσαν ἀστικὴ ἀρχὴ ἐν ταῖς πλείσταῖς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων· οἷον ἐν Ἀθήναις, Κορίνθῳ (Justin. XXI, 5, 7.), Αἰγίνῃ (Oliv. Müller

Aeginetic. p. 137) κ. ἄλλαις, τὴν ἐποπτείαν τῆς ἀγορᾶς, τῶν ἀγοράσεων καὶ πωλήσεων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀναφουομένων ἐρίδων ἐν γένει ἐπιτετραμμένα. Κατὰ τοὺς ὑστέρους χρόνους, μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Ἑλληνικῆς αὐτονομίας, ἀναφέρονται ὀνομαζόμενοι *λογισταί* (1), ἐν μεγάλῃ τιμῇ ὄντες καὶ εἰς τὰς πρῶτας ἀρχὰς καταλεγόμενοι, ὅθεν ἐν πολλαῖς σωζομέναις ἐπιγραφαῖς γίνεται λόγος περὶ ἀγορανόμων στεφανομένων ἢ ἄλλως τιμωμένων (Oliv. Müller αὐτόθι)· οὕτω π. χ. ἐν Σάρτη (μεταξὺ τῶν Φουρμοντείων ἐπιγραφῶν), ἐν Ταινάρῳ, Κορίνθῳ, Γορτύνῃ, Σμύρνῃ (Μαρμ. παρ. 73. ἀριθ. 37 κ. ἄλλ.), ἐν τῇ νήσῳ Ἀστυπалаίᾳ (2). Ἄλλ' ἰδιαιτέρας μνείας ἀξιοὶ εἰσιν οἱ ἐν Ἀθήναις ἀγορανόμοι, οἱ ἐπὶ τῆς ἀκ-

(1) Ἰδοὺ ἐπιγραφὴ τις Τραλλιανῆ, ἐνθα καὶ τὸ ὄνομα λογιστῆς ἀναφέρεται, καὶ ὁ ἀγορανόμος τιμᾶται· Τι- (Βέρειον) Κλ(κρόδιον) Γλύπτον, Ἀνδρονίκου υἱόν, τὸν ἀγορανόμον, τὸν ὑπέρτατον λογιστὴν καὶ κτίστην τῆς πατρίδος, τῆς λημ- προτάτης πόλεως, τῆς νεωκόρου τῶν Σεβαστῶν, Ἰερᾶς τοῦ Διδος, κατὰ τὰ δόγματα τῆς συγχλήτου Τραλλιανῶν, οἱ μύσται τῶν ἱερῶν (C. I. n. 2928.).

(2) Παρατίθημι ἐνταῦθα διὰ τὸ πρόχειρον καὶ ἄλλας δύο ἐπιγραφὰς, τὴν μὲν τῆς Ἀστυπалаίᾳς, τὴν δὲ τῆς Αἰγίνης, εἰς ὧν καταφαίνεται, ὅτι οἱ ἐν ταύταις ταῖς δύο πόλεσιν ἀγορανόμοι, ὡς καὶ ἀλλαγῶ ἴσως, διέφερον τῶν ἐν Ἀθήναις ἀ. ἰ. διότι οὗτοι μὲν εἶχον καὶ τὴν τῶν σιτηρῶν ἐπιμέλειαν, οἱ δ' ἐν Ἀθήναις οὐ. β.) Οἱ ἐν Ἀστυπалаίᾳ ἤρουντο, οἱ δ' ἐν Ἀθήναις ἐκλήρουντο, καὶ γ.) Οἱ ἐν Αἰγίνῃ ἐδαπάνων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀγῶνων, ὡς οἱ *sediles* τῶν Ῥωμαίων, ἐν ᾧ περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις οὐδὲν τοιοῦτον ἀναφέρεται. Ἰδοὺ ἡ ἐπιγραφὴ τῆς Ἀστυπалаίᾳς· Ἐπαινέσαι τε καὶ στεφανῶσαι (Δημοτέλῃ τινῷ) βαλλοῦ στεφάνῳ, ἐπειδὴ αἰρεθεῖς ἀγορανόμος ἐπιμελήθη τοῦ δάμου μετὰ πάσας φιλοσιμίας, τῶν τε κατὰ τὴν ἀγορὰν πάντων ἐπιμελουμένων, ὅπως ὡς εὐωνότατα καὶ δικαιοτάτα πωληθῆ, καὶ σίτον διετέλλει πρῶτον οὐ μόνος τῷ δάμῳ (Villoison Froleg. ad Hipp. p. 25.) Ἰδοὺ καὶ ἡ αἰγινητικὴ Ἀπόλλε Διόδωρον Ἡρακλειδα ἐπαινᾷ ἀπὸ συνέδρων καὶ τοῦ δάμου. Ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν πολιτῶν Διόδωρος Ἡρακλειδα κατασταθεὶς ἀγορανόμος τὸ τοῦ βίου τέταρτον καὶ ἑξήκοστὸν ἔτος, τὴν ἐπιμέλειαν πεποιήται τὰς ἀρχὰς ὅπασας, ἐγχειρισάμενος πάντων (φιλοσίμως καὶ) μετὰ πίστιος, καὶ τοῦ ἀγωνικοῦ κατ' Ἀσιακὸν γενομένου εἰσέφερε στατήρας ὀγδώκοντα, καὶ διὰ πόλεμον ἐπὶ τὰ ἀμέτερα (τῶν Ἰπιδαιρῶν) κατατρεχόντων, τὴν χώραν ἀναπρηθόντων καὶ τὰς οὖσας σιτῆρας ἐξολλόντων, ἀγαθὸς ἀρχῶν ἱκανὸν σίτον παρέχων πάντα τὸν χρόνον, τοὺς θεομένους δεδιότατος, φιλοπονῶν ποτὶ τὸν δᾶμον τὸν Αἰγινητῶν, οὐδὲ κίνδυνον, οὐδὲ βλάβαν οὐδεμίαν πείσῳ, ἀλλὰ περὶ πλείστου ποιούμενος τὸ συμφέρον τοῖς πόλιταις, μετὰ σπουδᾶς πάσας οὐδὲν ἐλλείπων ἐν τῷ βίῳ ἄπαντι ὅτι ποτιφέρεται φιλανθρώπως· ὅπως ὁ δᾶμος φανερός ἢ τοῖς ἐπιδαμοῦσι παρ' ἡμῶν, τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας κατατίσῃ τιμῶν, δεδόχθαι τοῖς συνέδροις καὶ τῷ δάμῳ ἱκανέσαι Διόδωρον Ἡρακλειδα ἐπὶ τῇ εὐνοίᾳ καὶ τῇ ἀνδραγαθίᾳ, ἧ ἔχων διετέλει ποτὲ τὸν δᾶμον, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν στεφάνῳ χρυσῷ ὀρχυμῶν χρυσῶν ἑκατὸν, τὸ δὲ γενομένον ἀνάλωμα δότω ὁ ταμίης, καὶ ἀνακαρῶσαι τὸν στεφάνον ἐν τῷ θεάτρῳ τοῖς ἐροφῆς Αἰακείοις, καὶ βωμὸν σταθῆσαι (τῷ Ἀπόλλωνι) καὶ τοῦ βωμοῦ τοὺς γενομένους ἐπιμελήτας στάλαν λιθίαν ποιῆσαι, ἐφ' ᾧ ἀναγραφῆσεται τὰδε τὰ φάσισμα, αὐτὰ δὲ ἀνατιθῆσεται εἰς τὸν ἐπιφανέστατον τόπον τῆς πόλιος παρὰ τὸ Ἀπόλλωνος, τὸ ὅτι γενομένον ἀνάλωμα δότω ὁ ταμίης. —